

**WHEN
SALLY
KILLED
HARRY**

LUCY ROTH

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Lucy Nichol
Oorspronkelijke titel: *When Sally Killed Harry*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group
Omslagontwerp: Rebekah Sinclair/HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1946 8
ISBN 978 94 027 7537 2 (e-book)
NUR 330
Eerste druk in deze uitgave september 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Mijn lichaam gaat plotseling aan, als een speelautomaat die wordt geactiveerd en aan alle kanten begint te flikkeren. Hij buigt zich dicht naar me toe en zijn geur overspoelt me. Een golf van warmte verspreidt zich vanuit mijn romp, wordt groter en krachtiger als een vulkanische wolk. En ook net zo gevaarlijk. Het komt niet door zijn aftershave. Het komt door hem. Gewoon hem. Zijn feromonen of zoiets, ik weet het niet. Misschien is hij er gewoon mee geboren... misschien... In gedachten schud ik spijtig mijn hoofd. Wat het ook is, het brengt me terug naar het moment waarop we elkaar voor het eerst ontmoetten. Het park, de energie, de wanhoop. Ik heb nog nooit iemand zo erg gewild als toen.

Als nu.

‘Dit voelt verkeerd,’ zeg ik, terwijl hij me langzaam kust. Zijn lippen die de mijne slechts strelen voordat hij ze steviger tegen me aan drukt, waardoor een extatische zucht achter in mijn keel ontsnapt. Ik voel me levendiger dan ooit. Ik weet dat dit zijn manier is om me te verdoven tegen de realiteit. Dit is een afleidingsmanoeuvre. Een beproefde, versleten en o-zo-klassieke move. Op dit moment kan het me niets schelen. Maar hij is een slechte vent. En ik ben een hypocriet. Ik kus hem terug, mijn maag maakt salto's waar Simone Biles u tegen zegt. Zijn lippen hangen opnieuw boven de mijne, plagen me. Ik voel me dronken, duizelig, euforisch. Ik draai mijn hoofd een

beetje om hem aan te kunnen kijken, om zijn ogen op te nemen, die scherpe jukbeenderen, die weelderige mond. 'Maar jij gaat nooit stoppen,' fluister ik, mijn warme adem in zijn oor. Hij brengt zijn mond weer naar de mijne. 'Jij ook niet,' zegt hij zacht, zijn stem gebroken alsof hij net zo verdwaald is in dit alles als ik. Hij kust me nu volledig, trekt me tegen zich aan en ik voel mezelf stukje bij beetje afbrokkelen, als een grot die langzaam instort. Als hij me helemaal krijgt, als ik mezelf opnieuw in hem verlies, weet ik dat ik er nooit meer uit zal komen. Ik moet iets doen. Nu. Ik beweeg mijn hand opzij, vind mijn tas en stop mijn vingers erin, voel in het rond totdat ik het vind tussen sleutelhangers, poederdoosjes en parfumsflesjes. 'Nee,' fluister ik terug terwijl ik hem nog steeds kus. 'Ik ga nooit stoppen.'

Hij deinst terug en kijkt me aan, angst in zijn ogen. Oprechte angst. God, dit is de ware hij. Eindelijk ontmoet ik hem, zonder masker, zonder sluier. Dit is de ware hij. Voor de eerste en de laatste keer. Hij kan nauwelijks praten, maar hij probeert het. 'Jij... stak –'

'Ik weet het,' zeg ik. 'Sorry daarvoor.'

Ik ben blij dat ik vandaag mijn nieuwe waterproof mascara heb opgedaan. Ik kus zachtjes zijn voorhoofd. 'Vaarwel, Harry,' zeg ik.

1

Vroeger was daten leuk. Of nou ja, dat dacht ik tenminste. Misschien ben ik gewoon nostalgisch en is het altijd al zo geweest. Het is... saai. Een sleur. Ik ben helemaal van Londen naar New York gereisd, ik heb blind dates geprobeerd, ben gekoppeld, heb alle apps gebruikt. En er is eigenlijk niets veranderd. Mannen zijn nog steeds zo voorspelbaar. Ze willen je nog steeds uitleggen waarom jouw meningen en voorkeuren verkeerd zijn. Sorry, laat ik even een stapje terug doen. Je vraagt je waarschijnlijk af hoe het komt dat ik uiteindelijk Harry vermoord. Want ja, ik heb Harry inderdaad vermoord. Lieve, gevaarlijke Harry. Niet dat het een enorme spoiler is of zo. Het staat eigenlijk al op het omslag. Maar goed, het antwoord op hoe alles zo vreselijk misging, begint bij mijn rampzalige datingcarrière. Dus hier zijn we dan, een paar maanden eerder, in een restaurant genaamd Cerutti's, tegenover de saaiste man van Manhattan...

‘Ik kan niet geloven dat je nog nooit in Osaka bent geweest.’ Mijn date (deze heet Dan) grijnst naar me. ‘Het is letterlijk de enige plek waar je heen moet als je het wilt proberen.’

Ik kreun inwendig, maar mijn gezicht lijkt vastgezet in een masker van beleefde interesse. Ik ben een expert in maskeren.

‘Ik ga er altijd heen als ik in Japan ben.’ Hij heeft een glas rode wijn in zijn hand en zwiert het overdreven rond terwijl hij het bekijkt. De wervelende rode vloeistof lijkt me te bespotten. En hij heeft

geen enkel benul van hoe dicht ik op het randje hang. Verveling en onderdrukte woede zijn een vreemde combinatie. Hoe vaak ik deze marteling ook moet ondergaan, het wordt nooit makkelijker. *Man-splaining* is verdomd pijnlijk.

‘Ze serveren het als sashimi,’ gaat hij verder, terwijl hij een stukje garnaal met zijn vettige vingers in zijn overactieve mond schuift. Hij stopt even om me aan te kijken. ‘Dat is rauwe vis, trouwens.’ Hij knipoogt erbij. Hij spreekt langzaam, alsof mijn kleine brein hem toch nooit zou kunnen bijbenen. Hij heeft me eerder die avond ook al het concept van sushi uitgelegd. Dit was nadat ik hem vertelde dat sushi zo’n beetje mijn lievelingseten is. Gelukkig zijn er in Manhattan meer dan genoeg sushirestaurants. Ik kom er vaak. Maar toen ik hem vertelde dat ik meestal een paar keer per week sushi eet, reageerde hij met: ‘Ah, maar waarschijnlijk eet je geen traditionële Japanse sushi.’

Ik slik een zucht weg. Deze date is een schoolvoorbeeld van ‘ik had het kunnen weten’.

De laatste tijd heb ik veel te veel redenen gevonden om níét te daten, dus besloot ik onlangs om me er toch weer voor open te stellen, voor de zekerheid. Je weet wel, FOMO en zo. Op zijn profielfoto stond deze vent trots op een jacht (wanhopig) en in zijn bio noemde hij een paar van zijn favoriete designermerken (*cringe*). Nou, hij heeft duidelijk geld. Zijn oversized TAG Heuer-saffierhorloge en Hugo Boss-pak bewijzen dat (toen ik zei dat hij er goed uitzag, antwoordde hij met de merknaam). Maar aan zijn charme moet nog héél wat gewerkt worden.

‘Echt, Sal. Het is best een risico om kogelvis te eten,’ zegt hij, en ik huiver bij het horen van de afkorting van mijn naam. Ik ken deze man niet eens. Wanneer precies heeft hij besloten dat hij tot mijn vriendenkring behoort? Hij gaat enthousiast verder met zijn verhaal over zijn extreme kogelvismoed. Iets wat hij, zo blijkt, precies één keer heeft gedaan. ‘Vijftig jaar geleden stierven er honderden eters

aan, maar tegenwoordig zijn het er nog maar drie per jaar in Japan. Als het er al zoveel zijn.'

Zelfverzekerd breekt hij nog een garnaalstaart af, maar hij maakt er een puinhoop van. Zijn vingers glimmen van het geplette roze vlees en de olie. Ik kijk naar zijn bord. Overal ligt garnalenvlees. Elk weggegooid kopje en staartje zit nog steeds vol met het dure gerecht. Ik sta versteld dat deze man ooit kogelvis heeft durven proberen terwijl hij nog geen simpele garnaal kan pellen. Zonder zijn vingers schoon te vegen pakt hij zijn wijnglas weer op en ik wil niet eens denken aan wat dat zegt over zijn slaapkameretiquette. Zijn glas is nu besmeurd met zeevruchtensap. 'En het eten ervan, tja... Ik zou het jón niet aanraden. Ik zou me niet verantwoordelijk willen voelen,' zegt hij, opnieuw knipogend. Zo'n snelle, kleine knipoog die mijn huid doet kriebelen van ongemak. 'Maar ja, wat zal ik ervan zeggen... Ik hou er persoonlijk wel van om op het randje te leven.'

Hij leunt ondertussen achterover in zijn stoel, alsof hij verwacht dat ik op en neer ga springen van bewondering. In plaats daarvan knik ik plechtig, terwijl ik wens dat hij de pech had gehad om deze mogelijk giftige delicatessen te proberen bij een van Japans minder gespecialiseerde restaurants. Ik heb er genoeg van. 'Dus jij bent een fugu-kenner?' vraag ik. Zijn gezicht vertrekt even en hij lacht nerveus voordat hij knikt en snel van onderwerp probeert te veranderen. Hij houdt zijn glas wijn tussen ons in. 'Dit is een lekker wijntje,' zegt hij. 'Goed. Maar als ik had mogen kiezen, was ik waarschijnlijk voor de grenache gegaan.'

Ik neem hem nog eens goed in me op. Het Japanse woord voor kogelvis lijkt hem volledig te hebben overrompeld. Ik vraag me af of hij ooit daadwerkelijk in een fugu-restaurant is geweest, laat staan dat hij de vis ooit heeft gegeten. Maar ik ben niet van plan me nog langer te laten mansplainen. 'De echte test van fugu – dat is kogelvis, trouwens,' voeg ik eraan toe, zijn eerdere betuttelende toon imiterend, 'de echte test is om het zelf klaar te maken en te eten.'

Weer ontsnapt hem een nerveuze lach.

‘Serieus,’ zeg ik in een overdreven fluistertoon. ‘Het is allemaal maar opgeblazen. In werkelijkheid is het heel moeilijk om het fout te doen; het is zelfs best lastig om tetrodotoxine binnen te krijgen.’

Ik neem een slokje van mijn wijn en hoop dat ik een zaadje heb geplant. Dat is natuurlijk gelogen. Echte fugu-chefs doen er jaren over om het goed te leren. Eén foutje en het kan je je leven kosten. Maar als hij egocentrisch genoeg is om het zelf te proberen (en ik vermoed van wel) en hij maakt ook maar één klein foutje, dan is er tenminste weer een vrouw gered van het ondergaan van zijn misselijkmakende zelfverheerlijking. Ik pak mijn glas bij de steel. ‘Wist je trouwens dat tetrodotoxine niet alleen in de lever van de kogelvis voorkomt, maar ook in de eierstokken? Wat betekent...’ Ik wacht even en spreek dan héél langzaam, terwijl ik de paarse vloeistof sierlijk ronddraai, ‘...dat het vrouwtje van de soort dodelijker is dan het mannetje...’

Ik knipoog naar hem. Hij begint nerveus aan zijn servet te friemelen en ik zie zijn knie zenuwachtig heen en weer bewegen. ‘God, ik hield vroeger van dat nummer,’ zeg ik, terwijl ik zachtjes het deuntje neurie van ‘Female of the Species’, het jaren 90-liedje waar mijn verhaaltje me aan doet denken. ‘Mijn moeder draaide dat altijd in de auto toen ik klein was. Het is me altijd bijgebleven.’

Het restaurant is felverlicht, met comfortabele stoelen met kussens en op de achtergrond klinkt gezapige, weinig ambitieuze jazzmuziek. Mijn date is stilgevallen. Ik schenk mezelf nog een glas rode wijn in, gooi het in één keer achterover en sta op. De stoel schuurt luid over de harde vloer.

‘Zou je me willen excuseren?’ zeg ik met een stralende glimlach. Ik trek de aandacht van de meeste gasten in het restaurant. Hun blikken blijven iets te lang op mij hangen dankzij mijn felroze-en-turquoise gestreepte ra-ra-jurk. ‘Helemaal achterin.’ Het duurt een fractie van een seconde voordat ik beseft dat hij denkt dat ik gewoon naar het toilet ga. Dat ga ik niet. Ik pak mijn handtas, kantel mijn hoofd een

beetje en wiebel speels met mijn vingers naar hem. O ja, wij Britten kunnen niet ontkennen dat we dol zijn op een beetje sarcasme. Dan draai ik me om en loop ik weg van de tafel, rechtstreeks naar de uitgang.

We waren niet verder gekomen dan het voorgerecht. Wat eigenlijk nog beter is dan mijn date van vorige week, toen ik niet eens voorbij het bestellen van drankjes kwam. Misschien neemt mijn weerstand tegen eikelgedrag af, denk ik bij mezelf. Maar ik kon echt geen seconde langer naar zijn geleuter luisteren.

Hij hoeft niet te weten dat ik nog nooit in Japan ben geweest, laat staan dat ik ooit fugu heb gegeten. Ik heb gewoon een hoop kennis opgedaan uit de *Lonely Planet Guide to Japan*. Mam en ik konden het ons nooit veroorloven om echt te gaan, maar in gedachten brachten we er uren door. Net als met New York, dat is min of meer waarom ik nu hier ben. Smartengeld kan, hoe pijnlijk ook, soms je dromen waarmaken. En hoewel mijn huidige baan niet veel denkwerk vereist, kwam ik naar Manhattan met tweeënhalf jaar biochemiestudie op zak. Dus ik begrijp best hoe gif werkt.

Dat ik gestopt ben met de universiteit zegt niks over mijn intelligentie. Het zegt vooral iets over de slechte kaarten die je in het leven krijgt toebedeeld.

Het probleem is: als je een uitzonderlijke smaak hebt in mode, zoals mij vaak wordt verteld, word je meteen afgeschreven als oppervlakkig. Mensen denken letterlijk dat je dom bent. Zoals Dan, die meteen aannam dat mijn felle en gedurfde kledingkeuzes betekenden dat ik het verstand had van een klein dier en gemakkelijk te verleiden zou zijn. Vaak zegt zo'n onderschatting meer over hen dan over jezelf. En soms werkt het juist in je voordeel. Het voelde dan ook bijzonder bevredigend om Dan te ontmaskeren als een gemakzuchtige blaaskaak. Soms zit het mee, soms zit het tegen.

De junilucht is precies fris en briesend genoeg, dus besluit ik naar huis te lopen. Ik draag mijn lage plateausandalen met felroze ge-

haakte bandjes, altijd een veilige keuze voor een wandeling. Goed ingelopen, maar nog niet versleten genoeg om achter in de kast te belanden. Het geluid van sirenes en toeterende auto's vermengt zich met het geklikklak van paardenhoeven op het asfalt, van de chique toeristenkoetsen die langs de rand van Central Park rijden. Het is nog steeds licht buiten; de schaduwen van de bomen dansen op het trottoir en elke tint groen kleurt de horizon verderop. Ik hou van de zomernachten in Manhattan, dus van de Upper West Side naar Midtown lopen voelt totaal niet als een straf. Ook al zullen de locals me waarschijnlijk voor gek verklaren dat ik niet gewoon een taxi neem. Ik geef toe, het is best een eind. Maar soms heb ik gewoon lucht nodig. Je weet wel, even resetten.

Herijking is zó belangrijk.

De laatste tijd kom ik best vaak in deze buurt. Vooral voor slechte dates. Het is groener en welvarender dan waar ik woon op 43rd Street, aan de rand van Hell's Kitchen. Maar ik hou van mijn buurt. Ik hou van de *late-night diners*, de Ierse pubs, de theaters en de snuisterijenwinkeltjes die allemaal om de hoek zitten. En natuurlijk de betoverende lichten van Times Square. Vooruit, soms ga ik weleens naar het noorden om de frisse parklucht in te ademen, net zoals ik dat thuis op Hampstead Heath deed, maar ik zou deze buurt niet willen verlaten. Eerlijk gezegd kán ik dat ook niet: de prijzen hier zouden me volledig ruïneren. En ik heb niet eens een baan kunnen vinden in het vakgebied waarvoor ik (gedeeltelijk) ben opgeleid, dus ben ik nu veroordeeld tot een middelmatige kantoorfunctie waar ik de hele dag vragen moet afhandelen over bedrijfsruimtes en huurcontracten. Niet bepaald mijn droombaan, maar soms moet je wel.

En ik móést Londen verlaten. Daar had ik geen keuze in.

De wandeling naar huis voelt als een lappendeken van date-rampen. Het knusse Italiaanse restaurantje op de hoek van 62nd en Central Park West, bijvoorbeeld, waar Megabucks Mark me tijdens een bord spaghetti arrabbiata liet weten dat hij op zoek was naar

een inwonende nanny. Nou ja, dat waren niet letterlijk zijn woorden en hij had geen kinderen om voor te zorgen, maar hoe anders moet je een relatie noemen waarin je alles voor iemand doet behalve zijn kont afvegen? Ik was weg voordat het dessert kwam. Ik neem het Lily nog steeds een beetje kwalijk dat ze me aan hem had gekoppeld. Vrienden horen toch op z'n minst enige overeenkomsten te zien voordat ze je op date sturen? Misschien geniet Lily er gewoon van om een beetje invloed uit te oefenen. Ze werkt tenslotte in PR.

En dan is er nog die sportbar in een kelder, die er best leuk uitzag, net als mijn date: Russ. Maar aangezien hij alleen geïnteresseerd was in het kijken naar ijshockey op het grote scherm (en dingen naar het scherm schreeuwen die ik niet begreep), maakte ik ook daar vroegtijdig de aftocht.

Maar de slechtste date die ik heb gehad sinds ik naar New York ben verhuisd, was eigenlijk met een Britse man die erop stond me alle 'verborgen pareltjes' te laten zien die ik zogenaamd zelf nooit zou vinden. Mansplaining met een toeristische route. Hij kende er geen één en nam me in plaats daarvan mee op een tour langs het Rockefeller Center (prachtig hoor, maar niet bepaald 'verborgen'), Trump Tower (precies!) en Hooters. Begrijp me niet verkeerd, ik heb niets tegen Hooters. Sterker nog, de chicken wings waren geweldig en het personeel was supervriendelijk. Het probleem is hoe sommige mannen met Hooters omgaan, of wat ze denken dat Hooters is of zou moeten zijn. En wanneer je date het blijkbaar volkomen normaal vindt om met zijn hand twee keer op de billen van een serveerster te slaan, tja... Laat ik het zo zeggen: het enige wat op zijn schoot eindigde, was de rest van mijn maaltijd. De enige natte plek in zijn kruis kwam van de plakkerige chili chicken wings die ik over hem heen gooide. Het sausje dat langzaam over zijn jeans sijpelde, was niet bepaald het resultaat waarop hij gehoopt had. Ik liep weg, zó woedend dat ik een extra propranolol uit mijn handtas moest nemen om mezelf ervan te weerhouden terug te lopen en de rest van mijn drankje ook nog over hem heen te gooien.

Ik weet niet hoeveel teleurstellingen ik nog aankan. Het begint vermoeiend te worden. Saai zelfs. En ik hou er niet van om boos te worden. Sterker nog, in Manhattan wonen was juist mijn remedie daarvoor. Mijn ommegooi naar een rustiger leven. Ja, ik kwam naar Manhattan voor rust. Kun je het je voorstellen? *Go figure!*, zoals ze hier zeggen.

Zoals ik al zei – herijking.

Ik ben bijna thuis en loop richting de groente- en fruitwinkel die vlak onder ons gebouw zit. De waar ligt uitgestald tot op het trottoir, houten kratten vol fruit en groente in alle vormen, maten en kleuren. Rijen radijsjes, wortels, chilipepers en tomaten leiden de weg naar binnen. Het is zo'n winkel die niet echt vaste openingstijden heeft, maar vanavond brandt het licht nog en ik ben blij dat ze open zijn – van dat driegangendiner is niks terechtgekomen en ik heb zin in iets zoetzuurs.

Ik pak een klein groen kartonnetje dat al tot de rand gevuld is met glanzende rode kersen. Daarna neem ik een bruine papieren zak en gooi er wat lychees in. Ik hoor ze op de bodem van het zakje vallen. Ik schep wat pistachenoten in een andere zak en neem mijn buit mee naar de kassa, waar ik zou zweren dat de vrouw naar me snuift.

Ik weet niet of het komt doordat ik Brits ben, of gewoon door mij als persoon, maar ze lijkt me sinds de dag van mijn verhuizing al niet te mogen. Tegen mijn huisgenoot Priya is ze een en al zonneschijn, ze vraagt hoe haar dag was, noemt haar 'mevrouw'. En dan kom ik binnen en trekt ze haar neus op alsof ze ineens de winkel moet ontsmetten.

Zwijgend weegt ze mijn lychees en pistachenoten af en drukt wat cijfers in op de kassa. Ik maak er een punt van om haar chagrijnigheid extra te benadrukken door vrolijk 'doeiii' te zingen, zo Brits mogelijk. Toontje Julie Andrews.

Ze blijft, zoals gewoonlijk, ijsig stil.

Ik loop ons appartementencomplex binnen en glimlach naar de

conciërge achter de glanzend leigrijze balie, voordat ik in een wachtende lift spring. Ik druk op nummer 37 en word snel omhooggebracht, richting mijn appartement.

Ik woon hier nu sinds een paar maanden en elke dag ben ik er weer iets meer verliefd op, ondanks de vreselijke mannen die ik hier heb ontmoet. Deze plek voelt als een wereld verwijderd van Londen en mijn oude leven. Hoewel ik me, al is het maar voor even, bijna begon te voelen alsof ik mijn leven weer op de rails had. Ik had het bijna allemaal op orde: ik schreef me in voor een deeltijdstudie en vond een nieuwe baan met betere vooruitzichten. Ik vond mijn evenwicht.

Tot hij weer opdook.